

Het verhaal van Willem en de Franse lelie

WILLEM VERSLOOT

HET VERHAAL VAN
WILLEM
EN DE *Franse lëlie*

Titel: Het verhaal van Willem en de Franse lelie

Auteur: Willem Versloot

Dit verhaal is geïnspireerd op historische gebeurtenissen in Buren (Gld.). Het speelt zich af rondom het huwelijk van Willem van Oranje en Anna van Egmond in 1551. Alle overige personages en gebeurtenissen zijn fictief.

Omslagontwerp, illustraties, vormgeving en redactie door de auteur.

Uitgave 2026

Eerste druk 2026

© 2026 Willem Versloot

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789465268705

NUR 284

Dit boek is geschreven voor iedereen die wil zien hoe grote geschiedenis ook verborgen ligt in kleine levens

HOOFDSTUK 1

De jongen die te veel ziet

Den fiere julij anno 1551

De rook blijft onder het houten plafond hangen. Af en toe komt de rook zo laag dat het bij Willem zorgt voor prik-kende ogen. Maar hij zegt er niets van. Als hij er iets van zegt, dan zou zijn moeder het raam openzetten. En als het raam opengaat, komt de kou naar binnen. Die kou blijft niet netjes bij het raam. Die kruipt, langzaam maar zeker in kieren, onder banken en langs je enkels omhoog. Tot zelfs je handen koud aanvoelen, ook al zit je dicht bij het vuur. Dus knippert hij alleen met zijn ogen.

Zijn moeder staat bij de haard en roert met een houten lepel in de ijzeren pot. Het geluid is zacht en kalmerend, het hout dat zo nu en dan tegen het ijzer tikt. Steeds in hetzelfde ritme. Het is een geluid dat bij de avond hoort, net als het knetteren van het vuur en het zachte suizen van de wind langs de muren. Moeder heeft haar mouwen opgestroopt tot boven haar ellebogen. Haar huid is rood van de hitte. Een pluk haar is losgeraakt en plakt tegen haar wang. Ze veegt hem weg met de binnenkant van haar pols, zonder haar beweging te onderbreken. Ze hoeft niet te kijken om te weten wat ze doet.

Buiten klinkt gelach. Iemand speelt op een fluit, onvast, maar vrolijk. Willems zusje Lijsbeth rent naar het raam en duwt haar gezicht tegen het glas.

‘Ze oefenen,’ zegt ze.

Willem hoort het nu ook. Niet één fluit, maar meer. De stad maakt zich langzaam klaar.

Lijsbeth klimt terug op de houten bank bij de tafel. Op tafel ligt nog een houten plank met honingbrokken. Goudbruin van kleur, met kleine barstjes bovenop waar de honing tijdens het bakken omhoog is gekomen. De geur van kaneel en warme kruiden hangt nog in de kamer. Lijsbeth steekt snel haar hand uit en pakt een brok voordat hun moeder het ziet. Ze bijt er snel een té grote hap af. Haar wangen bollen op terwijl ze kauwt. Af en toe vallen er kruimels op haar schoot, waar ze blijven liggen tot iemand ze wegveegt. Dat doet zij zelf meestal niet.

Tegenover haar volgt Willem met zijn nagel een scheur in het hout van de tafel. Hij kent die scheur. Die loopt van de rand naar het midden en splitst zich daar in twee dunne lijnen. Hij heeft hem vaker gevolgd, net of hij hem zou kunnen laten verdwijnen door hem precies na te trekken. Het helpt alleen niet: die scheur, die blijft.

Zijn vader zit aan het hoofd van de tafel. Hij zegt weinig. Dat hoeft ook niet. Zijn aanwezigheid zegt al genoeg. Zijn handen liggen plat op het hout; ze zijn breed en ruw. Er zitten kleine littekens in, dunne witte streepjes die elkaar kruisen alsof ze hun eigen patroon vormen. Komt er ooit een moment dat er geen nieuwe bijkomen?

Dan merkt Willem dat hij net iets te lang blijft kijken naar de lege plek aan tafel. Hij probeert het te negeren, maar zijn hand glijdt ongemerkt naar iets in zijn broekzak. Het is een oude zilveren munt. Klein, koud en vertrouwd. Zijn duim gaat automatisch langs de scheur in het metaal. Hij hoeft niet te kijken om te weten waar die zit. Dat weet hij allang.

Het lukt hem om zijn aandacht weer rustig naar de kamer te laten gaan. De ruimte is klein en vol, maar niet benauwend. Het is vertrouwd, net als het tikken van de houten lepel tegen de ijzeren pot. Het schuiven van voeten over de vloer. Het zachte kauwen van Lijsbeth op haar honingbrok. Het knetteren van het vuur. Alles valt op zijn plek.

Op tafel staan vier kommen met vier lepels. Er staat nog een vijfde kom in de kast, achter de andere kommen. Zijn moeder haalt die er nooit meer uit. Willem wist niet of dat was omdat ze het vergeten was, of juist omdat ze het niet kon verdragen. Sinds zijn broertje er niet meer is, voelt het huis groter en leger dan het is. Zijn blik blijft weer kort hangen op de plek waar niets staat. Het hout daar is lichter en gladder. Het lijkt vaker aangeraakt dan de rest, of juist niet meer. Niemand zegt er iets over en niemand raakt die plek nog aan. Alsof het hout dat niet meer toelaat. Sinds die dag praat niemand er nog over.